

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.292/2007/4.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla Dr. Korompai Gábor ügyvéd (5540 Szarvas, Deák Ferenc u. 4.) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - dr. Sebestyén Éva ügyvéd (5700 Gyula, Gárdonyi u. 4.) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos I.r. és **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos II.r. alperesek ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2007. május 17. napján kelt 2.P.20.159/2006/29. számú ítélete ellen a felperes 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a perköltséget első- és másodfokú költségnek tekinti.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhivatal felhívására 900.000.- /Kilencszázezer/ fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes feleségének 1991-ben bekövetkezett halálát követően a családi házát eladta, és fia **/ingatlan címe 1/** ingatlanába költözött. **/örökhagyó neve/** örökhagyó és a felperes a már korábban is fennálló kapcsolatukat szorosabbra fűzték, az örökhagyó szinte napi rendszerességgel látogatta a felperest, gyakran együtt főztek, olykor az örökhagyó ott is aludt.

Az örökhagyó 2005. január 27-én bőrvizsketés, illetőleg sárgaság tünetekkel jelentkezett háziorvosánál, aki az elvégzett vizsgálatok eredményeként az orosházi kórházba utalta be, ahonnan 2005. február 14-én a debreceni sebészeti klinikára szállították. Ott hasnyálmirigy rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak. A daganat

már nem volt műthető. A zárójelentésen a gyógyíthatatlan betegségre utaló npl. kifejezéssel tüntették fel a diagnózist. Az örökhagyó klinikai felvételét az I.r. alperes testvére, az orvos foglalkozású **/személy neve 1/** intézte. Az egészségi állapotra vonatkozó tájékoztatásra jogosult hozzátartozóként az örökhagyó a kórházi dokumentációban őt jelölte meg.

Az örökhagyó a felpereshez költözött kórházi kezelését követően. Hazatérését követően viszonylag jó általános állapotban volt, szigorú diétát kellett tartania és tüneti kezelésben részesült.

A felperes 2005. szeptemberében kórházba került, ez idő alatt az örökhagyó továbbra is a **/ingatlan címe 1/** lakásban tartózkodott, róla a felperes **/személy neve 2/** nevű fia és felesége, valamint az alperesek is gondoskodtak. A 2005. október 13-án kelt öröklési szerződéssel az örökhagyó minden ingó és ingatlan vagyonának örökösévé az alpereseket nevezte az ott részletezett tartási szolgáltatások ellenében.

A néhait az öröklési szerződés aláírását követően 2005. októberében hasi panaszai miatt az orosházi kórházba szállították. 2005. október 22-én úgy végrendekezett, hogy betétkönyvei, illetőleg az okiratban lévő pénzösszeg örökösévé a felperest tette. A betétkönyveket **/személy neve 2/** vitte el az okiratot szerkesztő ügyvédnek és azok sorszámát bediktálta.

A néhai hagyatékát ... közjegyző ... számú hagyatékátadó végzéssel ideiglenes hatállyal szerződéses öröklés jogcímén az alpereseknek adta át egymás között egyenlő arányban.

Az örökhagyó törvényes örökösei nem azonosak a felekkel, bár az I.r. alperes rokoni viszonyban állt vele.

A felperes keresetében az örökhagyó és az alperesek között létrejött öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. Ezt azzal indokolta, hogy az örökhagyó szerződési akarata az öröklési szerződés tekintetében hiányzott, illetve az alperesek megtévesztéssel vették rá az általa ismeretlen tartamú szerződés megkötésére. Hivatkozott arra, hogy a szerződés nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik, mert a szerződéskötéskor az alperesek tudatában voltak az örökhagyó gyógyíthatatlan betegségéről, így annak, hogy tartási kötelezettségük csak rövid időre korlátozódik. Harmadlagosan kérte annak megállapítását, hogy a hagyatékátadó végzésben foglalt betéti követelésállomány $\frac{3}{4}$ része az ő tulajdona - amelyeknek a kezelésével az örökhagyót megbízta - , így arról az örökhagyó érvényesen nem rendelkezhetett. Az örökhagyó az élettársa volt.

A keltezés hiányában érvénytelen, de a néhai által írt és aláírt végrendelet elnevezésű okirat - amely az iratok között 10. sorszám alatt található - a felperes javára történt dologi hagyományrendeléseként értékelhető. A hagyományrendelés alakisághoz nem kötött, ezért annak alapján is megszerezte a betétkönyvek tulajdonjogát.

Pf.II.20.292/2007/4.szám

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint hiányzik a felperes perbeli legitimációja, mert az örökhagyó az öröklési szerződéssel lekötött vagyonáról nem rendelkezhetett, s így az érvénytelen végrendelet alapján pedig a felperes nem örökölhét, következésként perindításra sem jogosult (Ptk. 653. §). Vitatták a felperes és az örökhagyó között az élettársi kapcsolatot, illetve vagyonközösség fennállását. Azt állították, hogy az örökhagyó súlyos betegségéről nem volt tudomásuk, de ellenkező esetben sem hivatkozhatna a felperes a szerződés semmisségére. Hivatkozásuk szerint a végrendelet az előbbieken túl más okból is érvénytelen, például azért mert annak elkészítésében a felperes és fia közreműködőként részt vett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Mindenekelőtt megállapította, hogy a felek perbeli legitimációjának kérdése az öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereset és a végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránti kifogás érdemi vizsgálatát feltételezi, amely egyben a per érdemi eldöntését is jelenti. Az öröklési szerződés érvénytelenségével kapcsolatos egyik okot sem találta megállapíthatónak. Az örökhagyó az öröklési szerződés megkötésekor akarathibában nem szenvedett, szellemileg jó állapotban volt, tisztában volt azzal, hogy milyen szerződést köt. Nem találta megállapíthatónak azt, hogy az alperesek a szerződés megkötése előtt tudomással bírtak az örökhagyó halálos betegségéről, ezért ezt a helyzetet nem is használhatták ki a jogügylet megkötésekor, következésként a szerződés nyilvánvaló jó erkölcsbe ütköző volta nem áll fenn.

A végrendeletet a Ptk. 632.§ (1) bekezdése alapján találta érvénytelennek, mégpedig a felperes gyermekének közreműködői minőségére tekintettel. Álláspontja szerint **/személy neve 2/** azzal a tevékenységével, hogy a betétkönyvek sorszámát, illetve ezen okmányokat az okiratszerkesztő ügyvéd rendelkezésére bocsátotta, tevékenyen részt vett a végrendelet tartalmának kialakításában.

A felperes tulajdonjog megállapítására irányuló keresetét azért nem találta elfogadhatónak, mert a felperes nem bizonyította, hogy az örökhagyó az öröklési szerződésben lekötött takarékbetétkönyveket, mint az ő tulajdonát képező ingóságokat ruházta át az alperesekre, ugyanis nem bizonyította, hogy a néhaival házasságon kívüli élettársi közösségben élt, illetőleg, hogy a pénz egyébként az ő különvagyonát képezte volna. Az pedig, hogy a tulajdonát képező pénzt megőrzés céljából a néhaira bízta, hogy ha előbb meghal, akkor gyermekei a betétkönyvekhez hozzájuthassanak, életszerűtlen, mert ennek ilyen módon semmilyen biztosítéka nem lett volna.

A hagyományrendelésre is a végrendelet formakényszerszerűségének érvényes, ezért az az okirat, amelyet a néhai saját kezűleg írt, de keltezéssel nem látott el, nem érvényes, másrészt pedig mivel az öröklési szerződés későbbi keletű ennél az okiratnál, az mindenképpen hatálytalan.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperesek csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az öröklési szerződés az elsőfokú eljárásban általa megjelölt okokból érvénytelen. Külön kiemelte, hogy az örökhagyó nem volt tisztában azzal, hogy az ingóságok fogalma a betétkönyvek állományára is kiterjed, amikor tehát az ingóságokról is rendelkezett az öröklési szerződésben, ez nem vonatkoztatható a betétkönyvekre.

Az elsőfokú bíróság a végrendelet érvénytelenségének megállapításáról viszontkereset nélkül nem dönthetett volna, és ha az érvénytelenséget állapítja meg, így azt az ítélet rendelkező részében is ki kellett volna fejeznie. A felperes gyermeke nem volt közreműködő a végrendelet elkészítésében, ahhoz hogy technikai segítséget nyújtott.

A kereset érvényes a betétkönyvek tulajdonjogára alapítottnak is, mert ezt bizonyította **/tanú 1/** és **/tanú 2/** tanúk vallomása.

A hagyományrendeléssel kapcsolatosan is fenntartotta az álláspontját.

Az alperesek csatlakozó fellebbezésükben viszontkeresetként kérték a perbeli végrendelet érvénytelenségének megállapítását a Ptk. 657. § (1) bekezdése és a 632. § (1) bekezdése alapján, továbbá az indoklás részletezettek szerinti megváltoztatását. Egyebekben fellebbezési ellenkérelmük az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perkielégítésben való marasztalására irányult.

Kérték az ítélet indoklásából az alábbiak mellőzését:

„Az ügyvéd **/személy neve 2/** társaságában meg is látogatta az örökhagyót a kórházban, vele a végrendelet tartalmáról beszélgetett és ennek során az örökhagyó nyilatkozatáról feljegyzéseket készített, majd Szarvasra visszatérve az okiratot megszerkesztette...”. A végrendeletet készítő ügyvéd a keresetlevélben, illetve közjegyzői jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozatában azt állította, hogy a perbeli végrendeletet hozzá az örökhagyó által felperesenkeresztül eljuttatott kézzel írt végrendelet elnevezésű okirat alapján készítette, **/helységnév/-re** egyéb teendője miatt átmenni nem tudott. Oda csak 2005. október 24-én ment át. Ilyen peradatok alapján alaptalan a végrendelet készítésének körülményeire vonatkozó ténymegállapítás és az állapítható meg, hogy a felperes közreműködött annak elkészítése során.

A fellebbezés nem alapos, s annak alaptalansága miatt a csatlakozó fellebbezés érdemi vizsgálata szükségtelen volt.

A Ptk. 653. §-a szerint - mely irányadó a Ptk. 655. § (1) bekezdésében szabályozott öröklési szerződés tekintetében is - a végrendelet érvénytelenségére, illetőleg hatálytalanságára csak az hivatkozhat, aki az érvénytelenség, illetőleg a hatálytalanság megállapítása esetében maga örököl vagy tehertől mentesül.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek perbeli legitimációjának vizsgálata a kereset és az ellenkérelemben hivatkozott végrendelet érvénytelensége iránti kifogás érdemi elbírálását is jelenti egyben.

Itt jegyzi meg az ítélet, hogy a bírói gyakorlat szerint a végrendeleti örökös által indított perben a végrendelet érvénytelenségére történő hivatkozáshoz nem szükséges viszontkereset előterjesztése, elegendő, ha arra az ellenérdekű fél védekezés formában hivatkozik. Téves az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés.

Az ítélet elsődlegesen az öröklési szerződés érvényességét vizsgálta, mert e kérdés megválaszolása minden, a perben lényeges kérdést eldönt. Megjegyzendő, hogy a szerződés érvénytelensége iránti kereset az öröklési szerződésnek csak az ingóságok (betétkönyvek) juttatására vonatkozó részére irányult.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az örökhagyó a szerződés megkötésekor cselekvőképes állapotban volt, akarata - a később kifejtendők szerint is - a jogügylet létrehozására irányult, s nem merült fel adat arra vonatkozóan sem, hogy a szerződéskötéskor az alperesek megtévesztették. Az ítélet e tekintetben utal az elsőfokú ítéletben írtakra.

A Ptk. 200. § (2) bekezdés utolsó fordulata szerint semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik.

Nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző az a szerződés, amelyet jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti és ezért azt az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti. A felperes a szerződés jó erkölcsbe ütköző voltát arra alapította, hogy azt az alperesek az örökhagyó gyógyíthatatlan betegségének, közeli halálának a tudatában kötötték, azaz motivációjuk az volt, hogy vállalt kötelezettségüknek csak rövid ideig kell eleget tenniük. A perben nem vitatott tény, hogy a néhai hasnyálmirigy rosszindulatú daganata megbetegedésében szenvedett, amely 2005. február hónapban megállapítást nyert. Az ítélet egyetért a fellebbezéssel a tekintetben, hogy erről az alperesek nyilvánvalóan tudomást szereztek, hiszen az alperesek közeli rokona Debrecenben orvos, s őt nevezte meg a néhai legközelebbi hozzátartozójának. Az ítélet szerinti gyakorlat szerint azonban egymagában az örökhagyó gyógyíthatatlan betegsége, amely viszonylag nem hosszú idő után halálát eredményezi, az érvénytelenség megállapítására nem ad alapot, nem ütközik ugyanis jó erkölcsbe, ha

az eltartó a gyógyíthatatlan betegségben szenvedő eltartott állapotának ismeretében ugyan, de vállalja teljes ellátását, ápolását, gondozását. Ezen álláspont éppen azokat a súlyosan beteg, esetleg magatehetetlen betegeket fosztaná meg a megfelelő tartás és gondozás lehetőségétől, akik leginkább arra rászorulnak. A perbeli esetben figyelembe kell venni azt is, hogy a betegség felismeréséhez képest a szerződéskötés időpontjáig mintegy 8 hónap telt el, a gyógyszeres tüneti kezelés folytán a néhai állapota a szerződéskötés időpontjában is konszolidált volt. Leszármazóval, illetve más olyan közeli hozzátartozóval, aki szükség esetén gondozását, tartását biztosította volna, nem rendelkezett. Ugyanakkor életkora, betegsége miatt ennek szükségessége nyilvánvalóan felmerült. A szerződéskötés időszakában az egyébként maga is időskorú (93 éves) felperes - akire a néhai bizonyos mértékig támaszkodhatott -, maga is kórházba került, s az örökhagyó úgy gondolhatta, a továbbiakban rá sem számíthat. A felperes családtagjainak nem volt kötelezettsége és tőlük nem is volt elvárható az örökhagyó esetleges egyedül maradása esetén a róla való gondoskodás. Ezen körülmények indokolják az örökhagyó részéről a szerződés megkötését. Tény, hogy a szerződéskötés után röviddel az örökhagyó kórházi kezelésre szorult, így az alperesek nem, vagy csupán jelentéktelen mértékben tudták szerződésben vállalt kötelezettségeiket teljesíteni. A szerződés érvénytelensége megállapítása körében azonban annak van meghatározó jelentősége, hogy a szerződéskötéskor az alperesek tudtak-e arról, hogy az örökhagyó tartására, gondozására egyáltalán nem kerülhet sor, azaz valójában olyan szerződéses kötelezettséget vállaltak, amelyről eleve tudták, hogy nem kell teljesíteniük (BH.1998/591.). Erre vonatkozó adat a perben nem merült fel, ennél fogva a szerződés semmissége nem állapítható meg.

A Ptk. 657. § (1) bekezdése kimondja, az örökhagyó arról a vagyonáról, amelyet öröklési szerződéssel lekötött, sem élők között, sem halál esetére nem rendelkezhet.

A rendelkezési jog kizárásának az a következménye, hogy az e tilalommal ellentétes rendelkezés semmis (Ptk. 114. § (1) bekezdés).

Az örökhagyó az öröklési szerződéssel minden ingó és ingatlan vagyonának örököseivé tette az alpereseket. Az ingóvagyon körébe tartozónak kell tekinteni a felperes javára szóló végrendeletben tételesen feltüntetett betétkönyveket és értékpapírokat. Nem fogadható el az a felperesi érvelés, hogy a néhai szándéka nem terjedt ki ezen vagyontárgyak átruházására is, e nyilatkozata tartalmában tévedésben volt, illetve megtévesztették. Az elsőfokú ítéletben felhozott indokokon túl kizárja ennek lehetőségét a felperes által az örökhagyó kezétől származónak elismert, dátum nélküli végrendelet elnevezésű okirat tartalma. Ez ugyanis az ingóvagyon körében külön nevesíti a betétkönyveket. Ebből egyértelműen kitűnik, hogy az örökhagyó tudatában volt annak, hogy a betétkönyv is az ingóvagyon körébe tartozó vagyontárgy.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a 2005. október 22-én az örökhagyó javára szóló végrendelet a kifejtettek miatt érvénytelen.

A felperes fellebbezése kapcsán utal az ítéltábla arra, hogy **/személy neve 2/**, a felperes fiának a végrendelet elkészítésében kifejtett tevékenysége nem minősül a Ptk. 632. §-a szerinti, a végrendelet érvénytelenségét eredményező közreműködésnek. A megállapított tényállás mellett a felperes helyesen hivatkozik arra, nem állapítható meg, hogy a végrendelet tartalma kialakításában meghatározó szerepe lett volna, nem minősíthető ilyennek a már elkészült végrendelet örökhagyóhoz történő elvitele, a tanúk személyének a biztosítása, sőt a betétkönyveket tartalmazó táskának az okiratszerkesztő ügyvéd rendelkezésére bocsátása, vagy akár a betétkönyvek sorszámainak írásbeli okiratban való rögzítésében való részvétel, hiszen a végrendeletnek nem volt kötelező tartalmi kelléke a betétkönyvek tételes felsorolása.

Annyiban helytállónak látszik az alperesek csatlakozó fellebbezése, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján - a csatlakozó fellebbezésükben felhozottakra figyelemmel - megnyugtató tényállás nem állapítható meg a 2005. október 22-én kelt végrendelet készítésének körülményeit illetően. A csatlakozó fellebbezésben előadott tényállás megállapítása esetén valóban felmerülhetne a felperes közreműködői minősége. Ehhez további bizonyítás lefolytatása lenne szükséges. Tekintettel azonban a végrendelet fentiekben írt okból való érvénytelenségének megállapítására, ez szükségtelen, ezért az ítéltábla a csatlakozó fellebbezést érdemben nem vizsgálta.

A felperes érvényes hagyományrendelés esetén sem szerezheti meg a betétkönyvek állományát, hiszen - ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott - az öröklési szerződés megkötésével a korábbi hagyományrendelés hatálytalanná vált. Azt pedig, hogy a keltezés nélküli okirat korábbi időben keletkezett, mint az öröklési szerződés, maga a felperes állította.

Az elsőfokú bíróság helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes nem bizonyította a betéti állomány $\frac{3}{4}$ részére vonatkozó tulajdonjogának fennállását.

Helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a felperes és az örökhagyó élettársi kapcsolatát 1991. évet megelőzően kizárta, hiszen a felperes házassági életközösségben élt, ami kizárja az élettársi kapcsolat létrejöttét. 1991. évet követően pedig a Ptk. 685/A. §-a által meghatározott élettársi kapcsolat fennállásának fogalmi elemei nem nyertek a perben bizonyítást. E szerint élettársak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két házasságkötés nélkül, közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy.

A meghallgatott tanúk vallomása alapján legfeljebb az nyert bizonyítást, hogy a felperes és a néhai között érzelmi kapcsolat állt fenn és a néhai időszakonként a felperes lakásában tartózkodott, a közös gazdálkodás tényére vonatkozó bizonyíték azonban a perben nem áll rendelkezésre.

Nincs bizonyíték arra sem, hogy a felperes a különvagyonát képező pénzösszeget az örökhatározatra bízta megőrzés céljából. A fellebbezésben hivatkozott **/tanú 1/** tanú a felperes elmondásából szerzett tudomással rendelkezik a fentiekről. **/tanú 2/** tanúvallomása sem értékelhető a felperesi előadást alátámasztó bizonyítékként figyelemmel a felperes képviselőjeként a keresetlevélben, valamint a hagyatéki eljárásban tett nyilatkozata, illetve a perbeli tanúvallomása közötti, a csatlakozó fellebbezésben hivatkozott ellentmondásokra.

Nyomatékosan ez ellen szól az a tény, hogy sem a felperes által az örökhatározótól származónak elismert kéziratos végrendelet elnevezésű okirat, sem pedig a 2005. október 22-i okirat erre semmiféle utalást nem tartalmaz, holott ennek - ha ez így lett volna - semminemű akadálya nem volt.

A felperes semmilyen bizonyítékot nem tudott felajánlani a betétkönyvekben elhelyezett pénz eredetét illetően sem, bár hivatkozott arra, hogy bevétele ingatlan eladásából, illetve lottó nyereményből származott. Ingatlan eladásokra hivatkozással két adásvételi szerződést csatolt, de ezek egyike sem felelt meg a hivatkozottaknak. Kilátásba helyezte szükség esetére további szerződés beszerzését, azonban az ítéltábla álláspontja szerint, ha ez bekövetkezne, az nem bizonyítaná azt, hogy a betétkönyvekben ebből, illetőleg a pontosan nem tudható időben befolyt lottónyereményből származó pénz van. A felperes nem tudott választ adni arra, hogy a betétkönyvekben lévő pénz mely időből származik, a betétkönyvek megnyitásának idejéből-e (ezek túlnyomórészt az 1990-es évekre esnek), avagy még 1991. előtti időből, s csupán a betétkönyvek megújítására került sor. A néhai és a felperes nyugdíjának közös kezelésére vonatkozó elfogadható adat nem merült fel, így arra sem lehet következtetni, hogy a pénz - vagy annak egy része - ebből származna.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes mind az első-, mind pedig a másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek jogi képviseletével felmerült 32/2003. (III.22.) IM. rendelet szerint megállapítható perköltségének megfizetésére. Az ítéltábla - értékelve a pertárgy értékét, az ügy megítélését, a végzett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességét -, eltúlzottnak találta az elsőfokú bíróság által az alperesek javára megítélt perköltség összegét ezért azt egyben másodfokú perköltségnek is tekintette.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az Itv. 64. §-a alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d , 2007. november 28.

Dr.Sághy László sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr.Rakita Zsuzsanna sk.
táblabíró